

BUDDY, DE PIONIER

Toen Buddy Longway werd geboren, bevond het stripverhaal zich in een fase van grote verandering. Pilote had zijn intrede gedaan en auteurs als Jean Giraud / Mœbius, Marcel Gotlib en Philippe Druillet begonnen de nog geldende grafische en narratieve regels te doorbreken. Ver van al deze experimenten wilde Derib vooral een persoonlijk verhaal vertellen dat zijn boodschap zo goed mogelijk zou overbrengen.

*“In Buddy Longway krijgt zijn tekenstijl steeds meer kracht.
Hij zou er verkeerd aan doen om niet op deze weg verder te gaan,
want dit is zijn stijl!”*

* Interview met André Igual, Numa
Sadoul en Jacques Glénat
- Les Cahiers de la Bande Dessinée
nummer 17/18 (uitgeverij Glénat, 1972).

MICHEL GREG*

Pagina voor een portfolio dat in 1978 werd gepubliceerd ter gelegenheid van de Franstalige uitgave van het album *De Eland* bij uitgeverij Le Lombard.

Voor Derib en zijn trotse merrie Gabès is de Rhônevlakte een plek waar ze naar hartenlust kunnen galopperen.

Het was een tijd waarin het bon ton was om jezelf niets te ontzeggen en *Buddy Longway* is waarschijnlijk een van de beste voorbeelden van de bevrijding van het keurslijf van de klassieke strip. Vóór hem werd de strip vaak benaderd als een opeenvolging van vakjes met een strikt wafelijzerstructuur.

Terwijl sommige van zijn collega's werkten voor stripbladen waar het experimentele aspect hoog in het vaandel stond, tekende Derib voor het meest conservatieve weekblad voor jongeren, het zeer orthodoxe weekblad *Kuifje*... Niets was dus van tevoren zeker. Hoe kon hij in de voetsporen treden van *Blake en Mortimer*, *Rik Ringers*, *Alex*, *Corentin*, *Bernard Prince* en *Michel Vaillant*... en tegelijkertijd iets nieuws brengen en zichzelf blijven?

Dit was waarschijnlijk mogelijk dankzij toenmalig hoofdredacteur Michel Regnier (alias Greg) die in

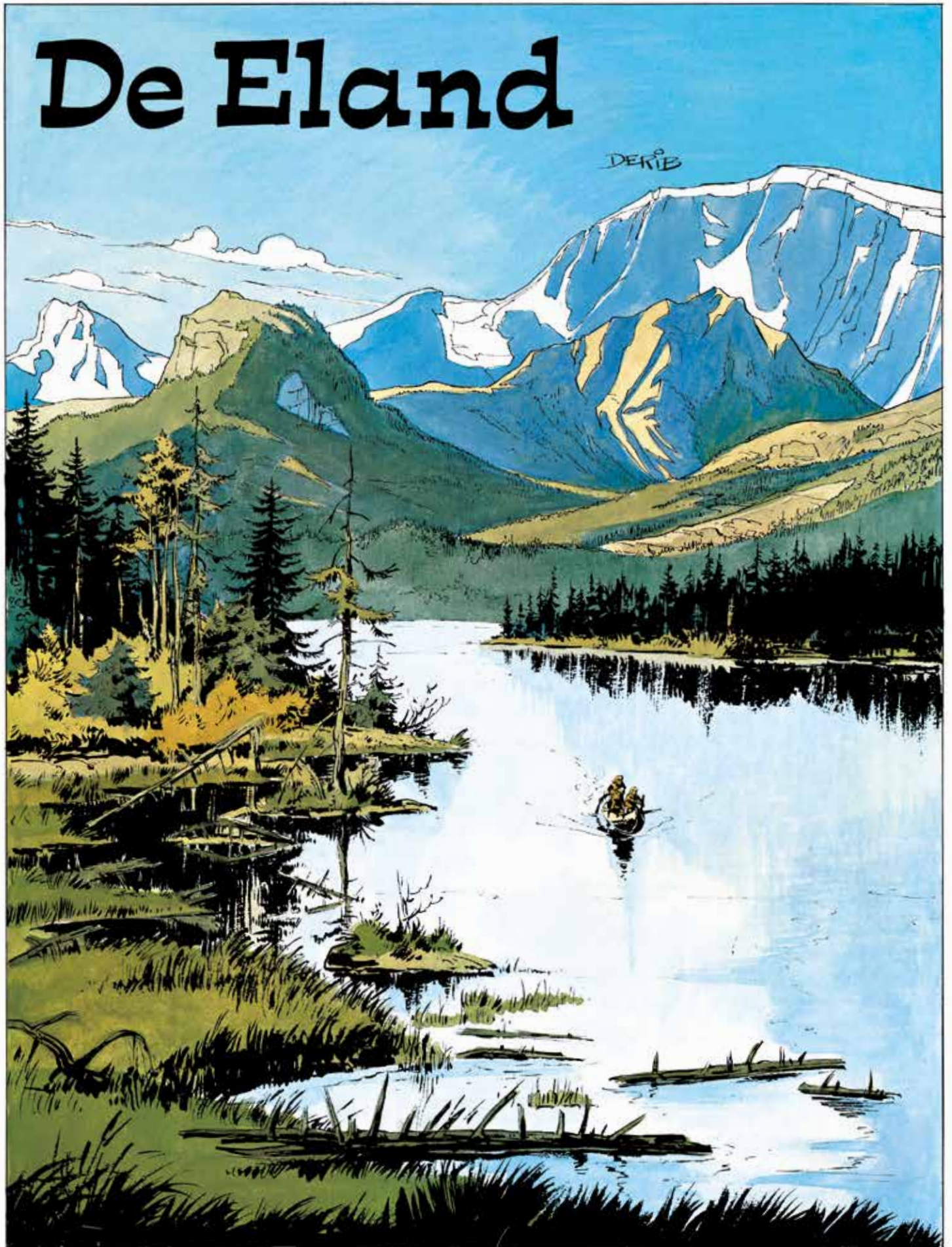
een nog maar vaag geschetst project alle kracht zag die de maker erin zou leggen. Het weekblad vertoonde duidelijke tekenen van vermoeidheid en de redactie wilde zich losmaken van de dogma's van Hergé. Het motto was toen om lezers van zeven tot zeventenzeventig jaar verhalen aan te bieden die beter aansloten bij de eisen van de culturele revolutie van mei 1968. Het klopt ook wel dat Derib zo'n wil en enthousiasme aan de dag legde dat het voor een professional die zo vooruitziend en creatief was als Greg, ondenkbaar was om Deribs gedrevenheid te onderdrukken. Voor het eerst in de geschiedenis van het weekblad zou men een stripfiguur ontdekken die niets van een held had, maar gewoon een man was die worstelde met de harde realiteit van het leven, bekommerd was om het geluk van zijn gezin en net als iedereen geconfronteerd werd met de onverbiddelijke tand des tijds.

Schets voor de coverillustratie van deze tweede *Buddy Longway*-integrale

De Eiland

DERIB

DE JAREN VERSTREKEN NA DE BRAND VAN ONZE HUT... EERST VONDEN WE TOEVLUCHT IN HET FORT...
WE ZIJN ER EEN JAAR GEBLEVEN EN IK HEB TOEN NOG DEELGENOMEN AAN DE GEMEENSCHAPPELIJKE JACHT,
ZOALS CESAR* ME HAD VOORGESTELD...

...DAARDOOR WAS IK MET DE HULP VAN EEN PAAR TRAPPERS, ONDER WIE MICHAEL*, IN STAAT EEN NIEUWE HUT TE BOUWEN,
GROTER DAN DE EERSTE...

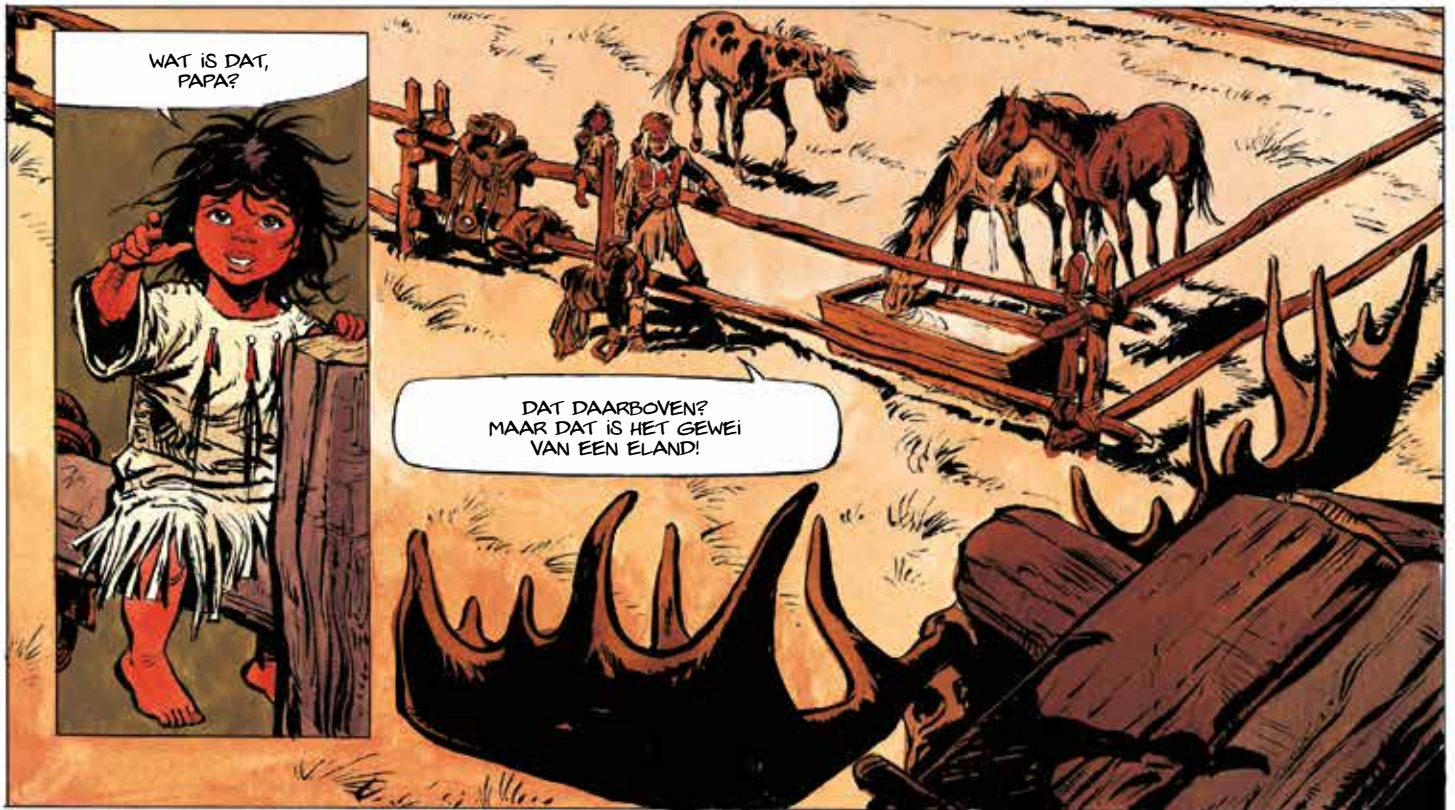
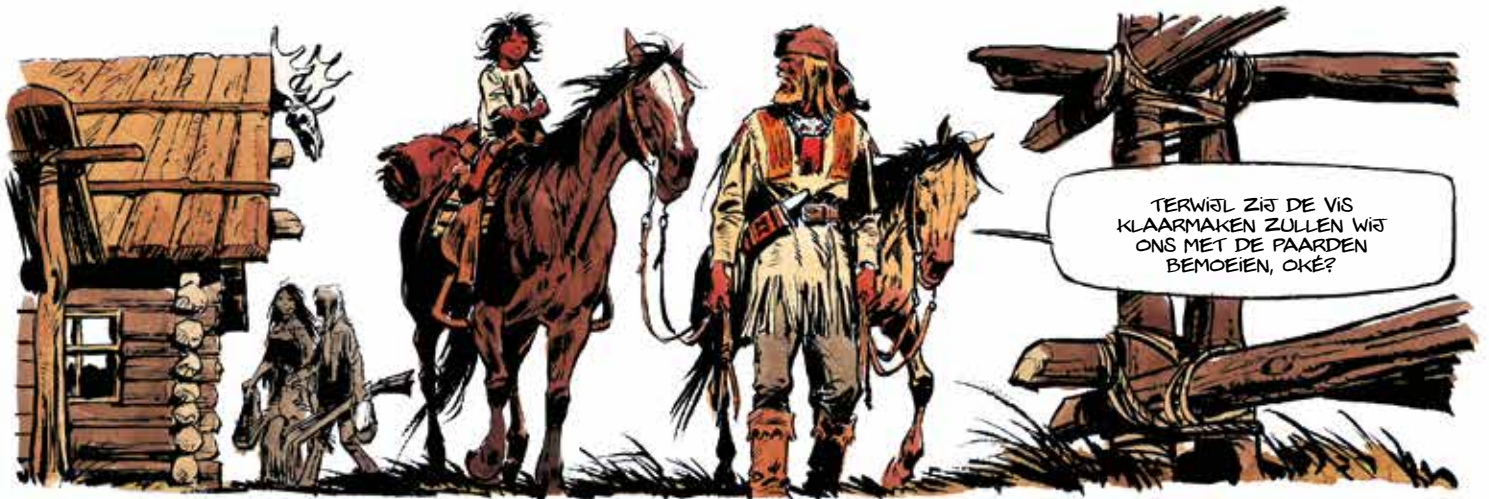
* ZIE ALLEEN.

HIJ MOEST INDERDAAD RUIMER ZIJN, WANT SINDS VIER JAAR WAS HET GEZIN UITGEBREID...

IK HEB DEZE
EEND GESCHOTEN
EN WE HEBBEN VIER
MOOIE FORELLEN!

DAG,
KATHLEEN!

WE WAREN BEZIG HET NET BINNEN TE HALEN...

HOORDE JE DAT?

NEE, WAT?

SSST! LUISTER, HET LIJKT WEL...

A... A...

JA, EEN MAN DIE KREUNT... HET KOMT DAARVANDAAN...

A... AA

A... AAAA...

AAA...